

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1857-01-26)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1857-01-26)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 221. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000090.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel, d. 26de Januar 1857.

Min kiære Fader!

Som sædvanligt er der hengaaet en længere Tid, end jeg havde ønsket og villet imellem mit sidste Brev og dette — en Tid, i det Væsentlige uden nogen Begivenhed af Interesse, lykkeligviis ogsaa uden Ubegæligheder eller Sorger. Skiøndt Jorden endnu er hvid af Snee og Bugten, samt den lille Sø udenfor mine Vinduer, ere bedækkede med Iis, længes dog Dagene, Solen begynder at blive varm (NB. naar den skinner), og Universitets-Lærken eller det filosofiske Facultets Decanus (for Tiden den, i øvrigt lidet flyvefærdige Etatsraad Rathjen) har sunget sin Foraarssang, d. v. s. opfordret os til at indsende Listen over Sommer-Forlæsningerne. — —

Hertuginde Wilhelmines Fødselsdag blev som sædvanlig fejret ved en »Festforestilling« i Theateret og et Bal paa s. 222Slottet. Jeg bivaanede dem begge. Her er i Kiel et ganske net lille Theater, hvorpaa der, i Almindelighed af omreisende Selskaber, en Tidlang om Vinteren spilles ubeskrivelig slet Comoedie. Det tyske Theater staaer, ligesom den tyske dramatiske Literatur, i det hele ikke meget høit for Tiden; men her i Kiel, som er stolt af at høre til »det store Fædreland«, om det end kun er den yderste Spids af dets Hale, her samle sig — ligesom, med Respect at sige, Lopperne i Rævens Hale — saadanne dramatiske Subjecter af begge Kiøn, som man — uden selv at have seet og hørt dem — vanskelig kan forestille sig. Den afsindigste Svulst i Dramaet, de mest hierteskaarende Skrig og Convulsioner i Sørgespillet, og de afskyeligste Grimasser i Lystspillet knyttes til en Krands, som i behørig bengalsk Belysning, indledet med en dertil svarende Prolog og sluttet med et ikke meget udsøgt Parterres »Hoch«! overrækkes Fyrstinden, der lykkeligviis er saa døv, at hun ikke hører et Ord af det Altsammen, men glad og nøisom tager Alt for gode Varer. En enkelt Gang at bivaane en saadan Forestilling er imidlertid ganske morsomt. — Paa Ballet, der var sparsomt besøgt af det holstenske Ridderskab, og som, trods smukke Sale, prægtig Belysning og enkelte udsøgte Toiletter, dog i det hele havde et temmelig borgerligt Anstrøg, morede jeg mig ret godt, fornemmelig ved at dandse. At jeg endnu trods mine 35 Aar finder Behag i denne Forlystelse, tilskriver jeg den Omstændighed, at jeg saa sparsomt har nydt den i min egentlige Ungdom. Universitetets Curator, der, som jeg hører, er 3 Aar ældre end jeg, foregaaer imidlertid med et godt Exempel. Hertuginde, der ikke som ifior havde sin Søster hos sig, lod til at kede sig temmeligen i den Sopha, hvorfra hun betragtede Dandsen, i det mindste gabede hun uafbrudt noget ganske forskrækkeligt, indtil hun endelig Kl. halv Tre blev forløst og forlod Salen, hvorpaa det hele hørte op. Der var denengang, som det forekom mig, en ret god Tone, i det mindste ingen synlige Differentser imellem Danske og Tydske; men disse maa jo nu ogsaa efterhaanden blive vante til at see os, som man kan vænne sig til at tage en bitter Medicin uden at fortrække Ansigtet. Jeg havde denengang ikke den Ære at blive tiltalt af nogen af de høie Herskaber, hvilket med Hensyn til Hertuginde Døvhed var mig meget kiært; thi det er saare ubehageligt i en Kreds af 300 Mennesker at skulle udraabe intetsigende Bemærkninger om Veiret eller deslige saa høit, at de høres af Alle. Derimod er s. 223det ganske morsomt at være Vidne til dette Skuespil, naar man ikke selv spiller med. — —

Fra Grevinde Moltke (hos hvem jeg endnu igaar spiste til Middag) kan jeg hilse dig, saavel som fra General Schøller, der behager almindeligt herovre ved sit jevne, fordringsløse Væsen. Skulde Du til Sommer besøge mig, vil det i det mindste for nogle Uger ikke fattes dig paa ganske behagelig Omgang. Det er kun i Længden, at den, som den herovre findes, bliver noget eensformig og trættende. En meget elskværdig Mand, Grev Rantzau (forhen Gouverneur i Lauenburg) yttrede forleden, at han havde kiendt dig »i mange Aar«. Ved Ordet »elskværdig« falder det mig ind, at jeg med Glæde har erfaret, at en Mand, der for 12 Aar siden virkelig fortiente dette Prædikat, Msr. Dubois (min fordums Elev) er bleven hollandsk Minister i Kiøbenhavn. Skulde Du see ham, saa beder jeg dig at hilse ham venligst og sige, at jeg ret glæder mig til at gijensee ham. — —

Christian.